

Ռաֆֆի

Կիրթ ճաշակ

Ես չեմ սիրի սովորաբար
Ու չեմ գնա բազազին,
Որ աստուծո ողջ օրը
Չոռ է տալիս իր գազին:

Եվ գիշերն անհանգիստ
Նրա չոթթի չըկչըկոց,
Մարդի գահլա է տանում
Դաֆթարների ողջ կապոց:

Գնա՛, կորչե՛ սովորաբար
Իր փողի սնդուկներով,
Նրա արծաթը չէ բերում
Այրված արտիս հանգիստ գով:

Ես չեմ սիրի փեշաբար
Ու չեմ գնա ոսկերչին,
Նրա գոհարը չէ արժում
Սիրուն աղջկա մի պաչին:

Խիստ ազահ է ոսկերիչ,
Թեև ոսկու հետ խաղում
Եվ ժանգակեր մետաղից
Իր օգուտն է նա քաղում:

Գնա՛, կորչե՛ ոսկերիչ,
Նա է նույնպես մեքենա,
Որպես իր մուրճն ու փուքսը,
Որով իր գործը գործե՛ նա:

Ես չեմ սիրի քահանա,
Ու չեմ գնա տերտերին,
Նա որսում է շիլափլավ
Սնունդ տալու իր փորին:

Եվ գիշերն անդադար
Նրա սաղմոս, շարական
Չեն իմ ականջներին
Անուշ ձայներ դուրեկան:

Թո՛ղ կորչե՛ տեր Մարկոսը,
Նա մի քուրմ է կեղծավոր,
Եվ իր մաշտոց, տոնացույց
Շինեց ուղկան գորավոր:

Ես չեմ սիրի չինովնիկ,
Թեև ծերուկ գեներալ.
Թո՛ղ թե, ուներ նա գյուղեր,
Հարյուր հազար իմպերիալ:

Ես զգվում եմ նայելով
Նրա ահագին քրթին.
Ուր սպիտակ բեղերը
Դեղին է ներկել բուռնութին:

Գնա՛, կորչե՛ չինովնիկ,
Ինձ զարհուրանք է բերում,
Եվ արյունոտ ձեռքերեն
Մահվան հոտ է միշտ բուրում:

Ես կըսիրեն ստուղենտ,
Մի նորահաս ուսանող,
Սիրո պաշտող մտերիմ,
Գեղեցկության և հարգող:

Թեև նա ման և գալիս
Հին հագուստով, կոշիկը ծակ,
Պանդուկունը պարտք ունի,
Եվ գրպանն և միշտ դատարկ:

Բայց սրտունը կիրք ունի,
Բորբոքվում և նոր կյանքով,
Երակներունը վագում և
Արյունը ջերմ հոսանքով:

Երբ իմ առջև ծնկաչոք
Մորմոքում է՝ նա լացում,
Եվ ախտալից աչերեն
Տաք արտասուք և բացում:

Քանի՛ ազդու հայտնությունք,
Որքա՛ն անուշ հրապույր,
Երբ քաղում և իմ թըշեն
Մի վարդենի տաք համբույր...

Կեցցե՛, կեցցե՛ ուսանող,
Նոր սերունդը մարդկության,
Ես իմ անձն և իմ սեր
Նրան կըգոհեն հավիտյան: